Дивовижні пригоди незвичайної принцеси

Розділ перший

в якому ти, мій юний читачу, познайомишся з героїнею цієї казкової оповіді

— Де Принцеса, йолі-палі? Зараз почнеться королівський прийом, на якому їй обов’язково слід бути, а вона знову десь заповітрилась… Прем’єр-Міністре, негайно розшукайте Принцесу Іванну і приведіть її сюди, хоч би як вона пручалася!

— Слухаюсь, Ваша Величносте! — вклонився Прем'єр— Міністр і подріботів шукати Принцесу.

— Що це за вибрики? Королево, як ви її виховували, йолі-палі?

— Ви ж знаєте, яка в неї вдача, Ваша Величносте! Я намагалась, намагалась, але ж ви бачите…

Королева заплакала.

— Не рюмсати треба, а виховувати! Ви аж надто церемонитеся з нею, йолі-палі, — сердито мовив Король.

Незабаром з’явився Прем’єр-Міністр. За собою він тягнув Принцесу Іванну — кирпату веснянкувату білявку.

— Не тягніть мене так, бо вкушу! — репетувала Принцеса.

— Принцесо! Як ви поводитеся?! — вигукнув Король. — Зараз почнеться королівський прийом, прибудуть посли всіх королівств, а ви ще не вбралися як слід!

— А от і не піду я нікуди! — вигукнула Принцеса. — Мені остогидли всі ці прийоми. Там нудно! Я хочу жити, як усі люди, хочу, щоб у моєму житті були різні події, пригоди! Я втечу з королівства, от побачите!

Принцеса ще й ніжкою тупнула.

Король відповів:

— Я накажу вас зв’язати й замкнути! А послам скажу, що ви захворіли. Прем’єр-Міністре, тягніть Принцесу на другий поверх до її спальні!

— Ой, — скрикнув Прем’єр-Міністр, — вона мене вкусила!

— Не зважайте! Тягніть! — наказав Король. — Мене вона теж колись кусала, йолі-палі.

І Прем'єр-Міністр, незважаючи на супротив Принцеси, ойкаючи, потягнув її на другий поверх. Королева плакала, а Король знай собі лаявся.

Король любив порядок і хотів, щоб його слухались. Іванною Принцесу назвав саме він. Як і всі королі, він чекав народження сина, принца-спадкоємця. Вже й ім’я йому підібрав — Іван. Але народилася донька. Король не зміг відмовитися від дорогого для нього імені, тому Принцесу назвали Іванною. І справді, ім’я це їй дуже пасувало, тому що змалку вже було добре видно, що вдача в неї хлоп’яча.

Головним уподобанням Короля були королівські прийоми і королівські бали з танцями. А також він полюбляв телевізійні новини. Королева

тільки вночі, коли Король спав, мала змогу подивитися по телевізору різні серіали про любов. Іванні ж Король взагалі заборонив дивитися телевізор та грати в казк’ютерні ігри. Не знала вона і справжніх дитячих розваг.

Отже, ви розумієте, яке невеселе життя було в Іванни.

Після королівського прийому Королева пошвидкувала на другий поверх. Материнське серце стискалося від недобрих передчуттів. І недарма.

Вікно у спальні Принцеси було відчинене, і з нього звисали зв’язані простирадла.

На столі лежала записка:

Мамо! Прощайте! Я втекла.

Буду шукати веселих пригод і

несподіванок. Не хвилюйтесь!

Не пропаду! Ви ж мене знаєте!

Постояти за себе завжди зможу.

Обіймаю! Іванна

Королева зойкнула, схопила записку й побігла сповіщати Королю страшну новину. Король лайнувся, гукнув Прем’єр-Міністра і наказав організувати пошуки й погоню.

Розділ другий

в якому Принцеса зустрічається з Мудрецем Розуманом і від нього дізнається, що на неї чекають незвичайні події

Іванна бігла по дорозі й думала: "Оце ж мати прочитає зараз мою записку, покаже її батькові, а він накаже спорядити погоню. Як мені врятуватися? Де мені сховатися?"

Враз перед дівчиною з’явився лисий як коліно дідок з довгою, вузькою, сивою бородою.

— Не хвилюйтеся, Принцесо, я допоможу вам сховатися від погоні! — люб’язно усміхнувся він.

— А звідки ви знаєте, про що я зараз думаю? І хто ви такий? — здивувалася Принцеса.

— Я — Мудрець Розуман. Все відаю, все знаю. Будьмо знайомі! — знову всміхнувся дідок. — Будь ласка, дайте мені руку.

Принцеса простягнула йому руку й одразу ж стала невидимою. Мудрець Розуман теж став невидимим.

І тут почувся тупіт коней. Вдалині Іванна помітила погоню на чолі з Прем’єр-Міністром. Вершники на конях промчали повз, і тоді Мудрець Розуман сказав:

— Залишимось невидимими. Невдовзі Прем’єр-Міністр повернеться. Зараз я вам дещо розкажу…

Та знову почувся цокіт копит, повз них ще раз промчала погоня на чолі з Прем’єр-Міністром. Певна річ, принцеси Іванни він не знайшов. Щойно за обрієм зник останній вершник, Принцеса відчула на своїй руці дотик і одразу побачила Мудреця. Вони знову стали видимими.

— То куди ж ви тікали, мила Принцесо? — спитав Мудрець.

— А ви ж кажете, що ви — Розуман: все відаєте, все знаєте. То чого ж питаєте? — усміхнулася Принцеса.

— Я то знаю, але хочу, щоб ви самі пояснили ваш вчинок.

— Набридло мені нудне королівське життя. Хочу пригод і несподіванок.

— Але шукати пригод і несподіванок без мети — це ж безглуздя!

— А яка має бути мета?

— Ну, хоча б врятувати когось з біди.

— Кого?

— Скоро ви зустрінете того, хто потрапив у біду. Але ви мусите бути хоробрі й рішучі.

— Я не з боязких, ви ж, напевно, знаєте?

— Вам, Принцесо, доведеться робити вибір — або про свої бажання дбати, або когось рятувати. Отож слухайте.

За Чорними Горами є так званий Воронячий Ліс, де над чорними воронами-круками владарює злий та підступний Каркарон. Він задумав знищити чарівну квітку, Жоржину-Веселину, що росте на Орлиній полонині, в Синіх Горах, у королівстві Орландії.

Ця квітка має чарівну силу. Хто хоч раз погляне на Жоржину-Веселину, отримає від неї допомогу, забуде про свої прикрощі, стане

веселим і щасливим. До того ж чарівна квітка спонукає дітей і дорослих на добрі вчинки.

Злий підступний Каркарон уже збирає своє вороняче військо, щоб іти війною на Орландію. Доведеться Вам, Принцесо, взяти учать у порятунку чарівної квітки. Але перед тим вас чекають ще й інші небезпечні пригоди. Не злякаєтесь?

— Я ж казала, що не з лякливих.

— Тоді йдіть по цій дорозі й нікуди не звертайте, — сказав Мудрець Розуман і одразу зник.

А Принцеса Іванна пішла далі.

Розділ третій

в якому відбувається пригода, вкрай несподівана і незвичайна

Ішла Принцеса, ішла, раптом бачить — лежить на траві біля дороги якийсь дивний дідусь з сивою настовбурченою чуприною і репетує:

Ой, рятуйте! Ой, спасайте!

Ой, від мене не тікайте!

Ой, болить, болить, болить!

Не вщухає ні на мить!

Схилилася Принцеса до дідуся.

— Що з вами?

— Ой, нога, нога болить!

Не вщухає ні на мить!

Не тікайте! Поможіть!

Принцеса спробувала через силу підняти дідуся. Він обхопив її за плечі й підвівся.

— Спасибі, донечко! Одведіть мене, будь ласка, до мого будинку.

Пішли вони поволі до лісу. Там, на галявині, стояла невелика хатинка, з усіх боків оточена квітами.

Принцеса, хоча й мала хлоп’ячу вдачу, та, як усі дівчата, любила квіти.

— А ви, Принцесо, розумієтесь на квітах? — спитав дідусь.

— Аякже! Звичайно, розуміюсь.

— Оце яка квітка? — вказав пальцем старенький.

— Троянда.

— А це?

— Півники.

— А це?

— Айстри.

— А це?

— Жоржина.

— Звичайна жоржина? Чи незвичайна, чарівна? — хитро подивився дідусь на Іванну.

Принцеса пильно глянула на дідуся. Був він у картатому, обв’язаному круг шиї, шарфі, який закривав підборіддя. Але щось знайоме промайнуло в його очах.

— А звідки ви знаєте про чарівну Жоржину-Веселину? Хто ви такий?

— Ви думаєте, що про чарівну Жоржину-Веселину тільки ваш Мудрець Розуман знає? Я теж, як і він, все відаю, все знаю, бо я — його рідний брат-близнець Мудрило. І я знаю, що ви шукаєте Жоржину-Веселину. От вона — перед вами!

— Ні! Неправда! Це не Жоржина-Веселина! Бо від погляду на неї мені не стало весело. І я не відчула себе щасливою. Нащо ви мене обманюєте? Я мушу пережити багато пригод і небезпек, взяти участь у порятунку Жоржини-Веселини. Тільки тоді я зможу її побачити.

— А якщо я вас не випущу? І примушу доглядати за квітами? Ви ж любите квіти. Ми з братом завжди сперечаємось — хто з нас мудріший, хто з нас сильніший. Я вас у нього заберу. І Мудрило заспівав:

Будете жити любо і мило

У мене, Мудреця Мудрило.

Що бажатимете,

Те і матимете.

— Так от, я і бажаю — відпустіть мене негайно! — тупнула ніжкою Принцеса.

— Ви, Принцесо, молодець! Маскарадові кінець! — дідусь рвучко скинув перуку з голови, зняв шарф і розмотав обернену круг шиї довгу й вузьку сиву бороду. Перед Принцесою стояв Мудрець Розуман.

— Пробачте мене, Принцесо, за це перевтілення, — сказав він. Я все відаю і все знаю, та іноді себе перевіряю. Ви показали себе якнайкраще. А головне — незрадливою. На вас можна покластися. Ви не підведете. Я ніколи нікого не приводив до себе додому. Тільки вас.

Мудрець узяв Принцесу за руку і вивів на дорогу, до місця, з якого почалася їхня пригода.

— А тепер ідіть і нікуди не звертайте. Скоро ви побачите того, кому потрібна ваша допомога. Щасливо! і Принцеса пішла далі.

Розділ четвертий

в якому Принцеса зустрічає Фею Книжану, довідується про її біду і вирішує допомогти

Ішла Принцеса, ішла, аж раптом бачить — сидить край дороги молода чарівна жінка і плаче.

— Що з вами? — спитала її Принцеса. — Хто ви така? І чого так гірко плачете?

— Я Фея Книжана. Як же мені не плакати, коли в мене така біда! Я ішла на Казкове телебачення, щоб запропонувати передачу "Світ

книжковий — світ казковий". Хотіла повернути дітей до читання книжок. Бо через усі ті казк’ютери, казк’ютерні ігри та телесеріали вони зовсім розучилися читати книжки. А без книжок не зможе розвиватися дитяча уява, фантазія. Адже читаючи, кожен уявляє собі те, про що написано в книзі. А коли просто дивитися на екран, то уявляти вже нічого не треба, все зробили режисер і актори. Але мені повідомили про страшну новину — Казкове Телебачення захопила Баба Яга. І всі добрі програми повикидала.

Тут Принцеса почула тихий голос Мудреця Розумана. Той був невидимим, і Фея Книжана його не помітила.

— Ви, Принцесо, повинні піти на Казкове Телебачення, — прошепотів Іванні на вухо Мудрець. — Я вам потім підкажу, як боротися з Бабою Ягою.

— Не плачте, Феє Книжано! — сказала Принцеса. — Я зараз піду на Казкове Телебачення і спробую все владнати.

Принцеса попрощалася з Феєю Книжаною і пішла далі. І знову з’явився перед нею Мудрець Розуман.

— Доведеться вам, Принцесо, змагатися з Бабою Ягою. Жоден з чоловіків перед злою силою Баби Яги безсилий. Її може перемогти тільки жінка.

— А як же я зможу перемогти Бабу Ягу? — здивувалася Принцеса.

— Баба Яга, — усміхнувся Мудрець, — хоч кульгава і горбата, та й, будьмо відвертими, не надто вродлива, однак вона жінка, і їй притаманні всі жіночі слабкості. На цьому ви й зіграєте. От вам чарівні люстерко і гребінець. Будьте з Бабою Ягою якомога ніжніші, лагідніші й водночас використайте ці предмети для знищення злих чарів Баби Яги. Зробіть так, щоб вона взяла до рук гребінця й люстерко — їх сила здолає злі

чари старої. Та будьте пильні. Якщо Баба Яга викриє ваш задум, то завиграшки знищить вас!

Мудрець Розуман простягнув Принцесі гребінця й люстерко.

— Ідіть і нікуди не звертайте, невдовзі ви зустрінете двох хлопців-чарівників.

Вони допоможуть вам у скруті, стануть справжніми друзями. Щасти, Іванно!

Не бійтесь, я пильно стежитиму за вами і, в разі потреби, допоможу.

По цих словах Розуман зник.

А Принцеса Іванна пішла далі.

Розділ п’ятий

в якому з’являються юні чарівники Лесик Веселесик і Андрійко Фантазер. Слова Мудреця справджуються

Вони з’явилися так несподівано і раптово, наче з-під землі виросли. Ще мить тому дорога була безлюдною, порожньою, аж ось…

Принцеса дуже здивувалася, коли раптом перед нею з’явилися двоє хлопців. Один усміхнений, дивакуватий, в яскравому, наче клоунському, костюмі. Другий теж наче циркач, тільки схожий на фокусника, ілюзіоніста — в циліндрі, загадковий, замріяний.

Він першим і привітався.

— Здрастуйте, Принцесо!

— Здоровенькі були! — весело підхопив "клоун".

"Звідки вони знають, що я Принцеса?" — подумала Іванна.

Дівчина чемно привіталася:

— Здрастуйте, панове! А хто ви такі будете?

— Ми — чарівники, — відрекомендувався "клоун". Мене звуть Лесик Веселесик. Я своїми жартами всіх веселю.

— А я — Андрійко Фантазер. Все, що я собі уявляю, одразу з’являється, — представився другий.

— Так не буває, — заперечила Принцеса, — навіть у казках!

— Не вірите, то зараз перевіримо.

Фокусник змахнув циліндром, і враз…

Враз дорога зникла. Принцеса опинилася у величезній залі з високою стелею, блакитною як небо. Грала музика, в залі кружляли в танці дами і кавалери в розкішних убраннях, яких Іванна ніколи не бачила на балах у своєму королівстві.

Біля неї з’явився красень Принц. Він вклонився.

— Дозвольте, Принцесо, запросити вас на тур вальсу. Будь ласка!

Принц промовив це з таким жагучим благанням, що дівчина не змогла відмовити йому, і тільки кивнула на знак згоди. Він поклав руку на її талію, і вони закружляли у вальсі. Аж раптом зникли всі дами й кавалери. У залі танцювали тільки Принцеса з Принцом.

— Хто ви такий, як вас звати? — тремтливим од хвилювання голосом спитала Принцеса.

— Я — принц Орландо.

Та більше він нічого не встиг розповісти про себе. Раптом все зникло. Принцеса знову стояла посеред дороги, а біля неї — юні чарівники.

— Впевнилися? — запитав Андрійко Фантазер.

— Так-так! Пробачте, пробачте! А куди ви йдете?

— Туди, куди й ви, — хором відповіли обидва. — На Казкове Телебачення.

— Так, я йду туди, — сказала Принцеса. Мені повідомили, що Казкове Телебачення захопила Баба Яга. Вона заборонила всі хороші передачі, влаштувала своє телебачення і показує по каналу "Бабах-Бабах" самі бойовики. Там суцільні погоні, стрілянина, бійки й убивства. Навіть у мультиках ллється кров! Мені про це розповіла Фея Книжана. Треба негайно рятувати наше Казкове Телебачення. Пропоную піти разом. Тільки ви мені не заважайте, будь ласка!

І вони пішли до гори, на якій здіймалася вежа Казкового Телебачення.

Розділ шостий

в якому Принцеса рятує Казкове Телебачення

І от перед ними будівля Казкового Телебачення.

Баба Яга щойно змінила вивіску. Замість "Казкове Телебачення" повісила вивіску "Казкове Телебабачення"

— Щось погано тримається, весь час падає — скрушно мовила Баба Яга. І пританцьовуючи, накульгуючи на кістяну ногу, заспівала:

Моє телебабачення

Велике має значення

Для виховання у дітей

Жорстокості і злості.

Мої постійні гості,

Мої кохані діти, —

Розбійники й бандити.

Щоб діти не сміялися,

А плакали й боялися.

Бабах-бабах! —

На глядачів Наводжу страх!

Аж раптом увійшла Принцеса. Вона була сама, Лесик Веселесик і Андрійко Фантазер сховалися за рогом будинку. Принцеса підійшла до Баби Яги і лагідно звернулася до неї:

— Щось у вас, бабусю, волосся скуйовджене. Можна, я вас причешу?

— Хто ти така? — спитала Баба Яга.

— Я в перукарні працюю, жінкам і дівчатам гарні зачіски роблю, красу наводжу.

— Мені ще ніхто в житті краси не наводив, — зітхнула Баба Яга. — Я взагалі не звикла, щоб мені хтось допомагав.

— То візьміть, — сказала Принцеса, — оці люстерко і гребінець. Подивіться на себе, причешіться.

— Що ж, давай, — зраділа Баба Яга, — спробую сама причепуритися.

Вона взяла в руки люстерко, гребінця — і враз затремтіла, скрикнула.

— Ой! Що це зі мною? Я пропадаю! Зникає моя чарівна сила!

Баба Яга тихо опустилася долі й лягла горілиць, схрестивши на грудях руки. І важко зітхнула. Це був її останній подих.

— Ой! — заголосила Принцеса. — Здається, я передала куті меду. Вона померла! А я ж не хотіла нікого вбивати!

І Принцеса заплакала.

У цей час з-за рогу будинку Казкового Телебачення вибігли Лесик Веселесик і Андрійко Фантазер.

— Що тут трапилось? Чого ви плачете, Принцесо? — в один голос вигукнули вони.

— Баба Яга померла… Це я винна. А я ж ніколи нікому не бажала смерті! Я тільки за допомогою чарівних сил забрала у неї злу чаклунську силу.

— Ну, Принцесо, якщо Баба Яга тепер не має злої чаклунської сили, ми можемо її оживити! — вигукнув Андрійко Фантазер. Тільки й ви нам допоможіть. Для оживлення треба не менше трьох людей, які цього хочуть. Такий чарівний закон. Повторюйте за мною:

— Уявляємо! Уявляємо! Оживляємо! Оживляємо!

Після того як вони втрьох проказали ці слова, Баба Яга розплющила очі й зітхнула. Хоча яка вона тепер Баба Яга? Свою злу чаклунську силу вона втратила і стала просто Бабусею.

— Ой! Я ожила! Тільки чогось сумління мене гризе. Щось я погане робила! Комусь зло чинила! Прошу вибачення!

— Вибачення ваше приймаємо, — сказала Принцеса. — Адже ви вже не володієте злими чарами, тому й Казковому Телебаченню не зашкодите.

І тут усі побачили, що вивіска "Казкове Телебабачення" зникла, а натомість яскравими кольоровими літерами засяяло "Казкове Телебачення".

— Ну от! — сказав Лесик Веселесик. — Тепер можна братися до роботи. Ану, Андрійку, зроби так, щоб негайно з’явилася Фея Книжана!

— Нема питань, — усміхнувся Андрійко Фантазер, — вже уявляю. Вже негайно викликаю!

І тут перед нашими героями постала Фея Книжана, усміхнена й радісна.

— Ой, як прекрасно! Тепер я можу готувати телепередачу "Світ книжковий — Світ казковий". І діти знову побачать на екранах своїх улюблених героїв: і лікаря Айболитя, і Алісу з Країни Чудес, і Пеппі Довгупанчоху, і Карлсона, що живе на даху, і Івасика Телесика, і Котигорошка, і багатьох інших героїв всесвітньо відомих казок та казкових повістей. А скільки веселих мультиків ми покажемо — адже діти так люблять саме мультики! Іще я розповім дітям про чудові книжки, які чекають на своїх читачів, щоб принести їм багато хвилювань і радості водночас.

— А ми, — сказав Лесик Веселесик, — разом з Андрійком Фантазером організуємо дітям чудовий телевізійний концерт з артистами цирку, а також незвичайні дитячі конкурси.

— Може і мені вдасться, — додала Принцеса, — вмовити мого друга, Мудреця Розумана, щоб він у пізнавальних передачах розповідав дітям щось незвичайне про рослини і тварин.

— А можна і мені взяти участь у якійсь передачі? — тихенько спитала Бабуся. — Хоча б у передачі "На добраніч, діти!"

— Авжеж! Авжеж! Різні веселі казочки розповідатимете, — усміхнувся Лесик Веселесик.

— А може, й ви, Принцесо, якусь передачу про незвичайні

пригоди і небезпеки приготуєте? — запитала Фея Книжана.

— Ні! — сказала Принцеса. У мене своя програма дій. Теж з пригодами і небезпеками пов’язана.

— Ну, тоді нехай вам щастить! — побажав Іванні Андрійко Фантазер. Принцеса попрощалася з усіма, а Бабусю навіть ніжно поцілувала.

І пішла…

Розділ сьомий

в якому відбуваються події, дуже страшні й небезпечні для Принцеси, але все закінчується добре

Та довелося Принцесі зупинитися. Вона стояла й розгублено роззиралася: куди йти? в який бік? Де Орландія? Уважно прислухалася, чи не чути голосу Мудреця Розумана.

Аж раптом налетіла така величезна зграя воронів-круків, що аж сонце собою затулила. Від зграї відокремився великий ворон, спустився на землю і враз обернувся на кремезного чолов’ягу в чорному однострої. Але замість носа в нього залишився величезний воронячий дзьоб.

— Пр-р-р-ивіт, прекра-красна Пр-р-ринцесо! — прокаркав чоловік-ворон. — Чекаєш свого Мудреця Розумана? Не з’явиться він, ми його в полон захопили, у Воронячий Ліс забрали і бородою до дерева прив’язали — не відв’яжеться. Дуже він балакучий, той Мудрець. Надто багато знає, нам заважає… А ти мені, кра-красуне, подобаєшся. Коли орландців переможемо, чарівну квітку, Жоржину-Веселину, знищимо, я на тобі оженюся. Будеш дружиною Каркарона. Буде на тобі чорна вороняча корона!

Принцеса з жахом слухала його, а тоді — де й сили взялися — схопила обома руками Каркарона за воронячого дзьоба і вигукнула:

— Не бути цьому ніколи!

І враз Каркарон знову обернувся на ворона, змахнув крильми і знявся в небо разом з Іванною. Він летів за чорною воронячою зграєю.

Каркарон міцно тримав пазурами Принцесу, а вона щосили стискала руками його дзьоба, не даючи навіть каркнути.

Аж долетіли вони до Синіх Гір Орландії.

Під горою точився запеклий бій. Ворони-круки обернулися на вояків-каркаронців у шоломах із воронячими головами, і напали на лицарів-орландців, на чолі яких стояв Принц Орландо. Всі орландці були в шоломах, прикрашених золотими орлиними головами. Вони відчайдушно обороняли свою країну. От-от орландці здолають чорне вороняче військо!

Аж раптом каркаронці знов обернулися на воронів-круків і полетіли геть, визнаючи свою поразку. Розлютований Каркарон випустив з пазурів Принцесу. Іванна впала і знепритомніла, а коли прийшла до тями, то була вже в обіймах Принца Орландо.

Він підхопив її на руки й ніжно пригорнув до себе. Принц і Принцеса дивились одне на одного так, як дивляться тільки закохані. Вони мовчали, та погляди їхні були красномовніші за будь-які слова. Потім сталося те, що завжди трапляється у таких випадках, — вуста їхні злилися в палкому поцілунку.

Розділ восьмий

останній, який за звичаєм більшості хороших казок закінчується весіллям і добрими діяннями

Принц Орландо легко — наче в нього виросли крила — поніс Іванну високо в гори, на Орлину полонину, де височів Королівський Палац. Він поставив Принцесу на землю, взяв за руку і підвів до альтанки. Там стояв полив’яний візерунчастий горщик, в якому й росла Жоржина-Веселина.

— Ось вона, — сказав Принц Орландо, — ця чарівна квітка.

— Яка вона гарна! — захоплено вигукнула Принцеса.

Та Іванна й без чарів прекрасної квітки почувалась веселою і щасливою.

Закохані пішли до Королівського Палацу.

Король і Королева Орландії святкували перемогу над каркаронцями і були дуже зворушені, коли Принц Орландо познайомив їх з Принцесою Іванною. Він розказав батькам, як мужньо билася вона з могутнім Каркароном, як допомагала відвести біду від чарівної квітки Жоржини-Веселини.

Коли Принц сказав, що вони з Іванною кохають одне одного і хочуть одружитися, його батьки зраділи, бо Принцеса їм дуже сподобалася.

А тоді відбулися заручини.

Король і Королева, Принц Орландо і Принцеса Іванна сіли в золоту карету і поїхали до батьків Іванни.

Королева, мати Іванни, побачивши, що донька жива і здорова, та ще й збирається заміж за красеня Принца Орландо, від радості заплакала, а Король розчулився і навіть забув сказати "йолі-палі".

Невдовзі справили бучне весілля. Гуляли три дні й три ночі. На свято прибули гості з усіх сусідніх королівств.

Запросила Принцеса на весілля й своїх друзів-телевізійників: Фею Книжану, Лесика Веселесика, Андрійка Фантазера. До того ж Андрійко ще й нафантазував знайомих артистів-танцюристів та найкращих співаків.

Усі вони влаштували такий концерт, що в гостей від оплесків долоні заболіли. А Лесик Веселесик із артистами-гумористами такого сміху наробив, що листя з дерев опадало. Недарма це свято українською мовою називається "весілля". На додачу Фея Книжана ще й художників-ілюстраторів запросила. Вони намалювали на гостей дружні шаржі й дарували їх усім охочим.

Прибув на весілля і Мудрець Розуман, якому вдалося втекти з Воронячого лісу, з полону Каркарона. Розв’язати бороду сам він, звичайно, не міг, йому довелося обірвати її. Тому борода Мудреця була тепер короткою. І вигляд він мав молодший і привабливіший.

Одне слово, на весіллі було дуже весело і чудово.

А потім про весілля зробили телевізійну передачу — й усе населення обох королівств дивилося її і раділо.

Після поразки злого Каркарона багато чого змінилось. Каркарон зі своїми воронами-круками залишив Воронячий Ліс і полетів кудись далеко-далеко. Замість Воронячого Лісу утворився Солов’їний Гай, в якому солов’ї співали прекрасних пісень про кохання. А Чорні Гори стали Райдужними. Одне слово, все було чудово.

Після весілля Принцеса Іванна сказала Принцу Орландо:

— Я не хочу бути Принцесою. Я не хочу ні королівських прийомів, ні балів, мені це все набридло. Я хочу іншого життя, хочу робити щось добре, дітям допомагати. Ми врятували Жоржину-Веселину і тепер з її допомогою можемо дарувати радість і щастя дітям. Адже немає нічого кращого за веселі й щасливі дитячі усмішки.

— Сонечко моє, ох ти в мене й розумничка! — вигукнув Орландо, обняв та поцілував Іванну.

І на цьому, гадаю, можна поставити крапку.